

σου τὰ κούμαρα! Πελοπ. (Γαργαλ.) Ὁ τ' ἡγαστριά τ' σιρ' κοῦ πέρασα βάσανα (σιρ' κοῦ=ἀρσενικοῦ) Εὐβ. (Στρόπον.) Εἶμι 'ς τ' ἡγαστριά τ'ς ἡ φουράδα μας κί δὲν δ' φουρτώνουμι Εὐβ. ("Ακρ.) Μ' ὅλη τὴν ἡγαστριά της δὲ σταμάτησε νὰ δουλεύῃ πολλαχ. Νὰ φ' λάϊσι 'ς 'ν ἡγαστριά σ' "Ηπ. (Ἰωάνν.) Κακὴ ἡγαστριά ἔκαμε ἡ νύφ' μας "Ηπ. (Παλάσ.) Τοῦ τρανάει ἡ γαστριά της Πελοπ. (Λεῦκτρ. Σαηδόν.) Εἶχα καλὴ γαστριά 'ς αὐτὸ τὸ παιδί Πελοπ. (Καρδαμ.) || "Ασμ.

Ἡ μάννα πὺν σ' ἐγένναε, χρυσὴ 'ταν ἡ κοιλιά της μαργαριτάρι ἔτρωγε 'ς ὅλη τὴ ἡγαστριά της Ἀθῆν. κ.ά.

Κ' ἔνα μικρὸ Τουρκάκι, μιᾶς Ρωμιάς παιδί βάνει λιτριές βαμπάκι ἀντὶ γιὰ ἡγαστριά (λιτριές=τολύπαι) Πελοπ. (Γορτυν.)

Μηλό 'φαγε 'ς τ'ν ἡγαστριά, κυδών' 'ς τὴ λυχουσιὰ της (λυχουσιὰ=ἡ περίοδος τῆς λοχείας) Στερελλ. (Γαρδικ.)

Τ' ἔτρωγ', τ' ἔπιν' 'ς τὸ ἡγαστρίο της πὺν μοσκοβολάει ὁ γιός της Πελοπ. (Μανιάκ.) Συνών. ἡγαστρι 1.

ἡγαστρικᾶτος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἡγαστρικὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

Κατάλληλος, ἀρμόζων εἰς γυναῖκα ἔγκυον.

ἡγαστρικὸ τό, ἀμαρτ. ἡγαστρικὸ Τῆλ.

Οὐδ. οὐσιαστικοποιηθὲν τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἡγαστρικός, δὲ ἐκ τοῦ οὐσ. ἡγαστρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

1) Ἐπὶ φαγητῶν, τὸ εἰς τὴν ὁσφρησιν ἐγκύου γυναικὸς προσπεσὸν καὶ ἐξ οὗ πρέπει νὰ γευθῇ ἀπαραιτήτως, διότι ἄλλως ἐνδέχεται νὰ ὑποστῇ ἀποβολὴν (κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν πρόληψιν): Δῶσ' της ἡγαστρικὸν-νὰ μὴ χ-χάσῃ τὸ παιδί.

2) Πεπαισμένως, πᾶν φαγητὸν ἢ ἔδεσμα ὀρεκτικόν: "Ελα, πιᾶσε ἡγαστρικὸν-γιὰ νὰ μὴν ἐβγάλωμεν-κριθάρι (κριθάρι=κριθὴ τοῦ βλεφάρου).

ἡγαστρογάλο τό, Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Πελοπ. (Δίβρ.)—Λεξ. Βλαστ. 291.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἡγαστρι καὶ γάλα.

Τὸ ἐξ ἐγκύων αἰγῶν ἀμελγόμενον κατωτέρας ποιότητος γάλα ἐνθ' ἄν.

ἡγαστρολογεῖμαι σύνθη. ἡγαστρολου(γ)εῖμι "Ηπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Θράκ. (Αἰν.) ἡγαστρολογεῖωμι Ἀμοργ. Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ.ά.) Κέρκ. Μέγαρ. ἡγαστρολουεῖωμι Εὐβ. ("Ακρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) ἡγαστρολογεῖομι Θεσσαλον. (παλαιότ.) ἡγαστρολοοῦμαι Ἀνδρ. Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) κ.ά. ἡγαστρολουγεῖμι "Ηπ. (Ἰωάνν.) Θάσ. ἡγαστρολογοῦμαι Κύθηρ. ἡγαστρολοοῦμαι Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἡγαστρι ἢ ἡγαστριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογεῖμαι, δι' ἣν βλ. -λογῶ. Πβ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 250.

1) Εὐρίσκομαι εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης, ἔχω ἢ αἰσθάνομαι ἐκδηλὰ συμπτώματα ἐγκυμοσύνης (ἐπὶ γυναικῶν) σύνθη.: Ἡ Ἑλένη ἡγαστρολογεῖται, φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴ βλέπομε Ἀθῆν. κ.ά. Ἡ νύφη μας ἡγαστρολογεῖται πάλι Μέγαρ. Ἡ κουνιάδα μου μοιάζει νὰ ἡγαστρολογεῖται Πελοπ. (Γαργαλ.) Ἡ ξαδέρφη μου ἡγαστρολογεῖται τσαὶ ξεροβολάει σὰν τὸ κατ-τί Εὐβ. (Κουρ.) Αὐτὴ οὐλον ἡγαστρολουεῖται "Ηπ. (Ζαγόρ.) Δὲν βρόλαβα

νὰ πονκόφου τό 'να κί ἡγαστρολουεῖωμι πάλι Εὐβ. ("Ακρ.) Δὲν ἔχ' τίπουτι ἢ Λέβ', ἡγαστρολουεῖται κί σ' φαίγεται πὺν εἶμι ἄρρουστ' Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ Ἀνέζα ἡγαστρολοᾶται Ἀνδρ. Ἡ ὑναῖκα δὸν ἡγαστρολοᾶται κί ἀκούς τὴ χαρὰ τζη! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ ζητᾶ σὰ νὰ ἡγαστρολοᾶται (ἐνν. κάποιον φαγητὸν) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) 2) Ἐπὶ θηλέων κατοικιδίων ζώων (ἰδίᾳ γαλῆς καὶ κυνός), εὐρίσκομαι εἰς κατάστασιν ἐρωτικοῦ ὀργασμοῦ, ἐπιδιώκω νὰ καταστῶ ἔγκυος "Ηπ. (Ἰωάνν.) Πελοπ. (Γαργαλ.): Ἡ γάττα μας ἡγαστρολουεῖται, λέπου Ἰωάνν. Ἡ σκύλλα μας ἀρχισε νὰ ἡγαστρολογεῖται Γαργαλ.

ἡγαστρολογήματα τά, Ἀθῆν. κ.ά. ἡγαστρολογήματα Ἐρεικ. Πελοπ. (Γαργαλ. Γορτυν.) κ.ά. ἡγαστρολουήματα Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) ἡγαστρολοῖσματα Πελοπ. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἡγαστρολογεῖμαι. Ὁ τύπ. ἡγαστρολοῖσματα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

Ἡ κατάστασις ἐγκυμοσύνης (κυρίως κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας αὐτῆς) μετὰ τῶν συνδρόμων ἐκδηλώσεων (ἐπὶ γυναικῶν) ἐνθ' ἄν.: Ἐχομε πάλι ἡγαστρολογήματα 'ς τὸ σπῖτι μὲ τὴ μικρότερη νύφη μας Ἀθῆν. κ.ά. Ἡ νυφάρια μας ἔχει ἡγαστρολογήματα κί ὅλο ἐμετὸ τὸ πάει Πελοπ. (Γαργαλ.) Ἀρχίσανε τὰ ἡγαστρολοῖσματα τῆς κουνιάδας σου; αὐτόθ. Κάθι λίγουν κί λ'γάξ' ἡγαστρολουήματα θὰ 'χουμι; Εὐβ. ("Ακρ.)

ἡγαστρολογῶ ἀμαρτ. γαστρολογῶ Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἡγαστρώνω, παρ' ὃ καὶ γαστρώνω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ.

Συνευρίσκομαι μετὰ γυναικὸς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνθ' ἄν.: Κατέχω το 'γὼ πὺν τὴ γαστρολογᾷ τὴ συνδέκνισσά δὸν Βιάνν.

ἡγαστρομήλο τό, Χίος (Πυργ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἡγαστρι καὶ μῆλο.

Φανταστικὸν μῆλον, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ἔγκυον πάντα ὅστις τὸ φάγῃ (κατὰ μυθολογικὴν παράδοσιν): Μιὰ γριά, λέ, ἐπῆε 'ς ἔνα χωριγιὸ τσ' ἐπουλοῦσαν ἡγαστρομήλα... Ἡ γριά ἐν ἔκαμνεν παιδγιά τσ' ἐπῆρεν δὸ τὸ μῆλο γιὰ νὰ ἡγαστρωθῇ (ἐκ παραμυθ.)

ἡγαστρούδα ἡ, Ἀλόνν. Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Σκόπ. ἡγαστροῦδω Πελοπ. (Γαργαλ. Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἡγαστρι ἢ ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ρ. ἡγαστρώνομαι, δι' ὃ ἰδ. ἡγαστρώνω, καὶ τῆς καταλ. -οῦδα. Ὁ μεταπλασμὸς εἰς τὸν τύπ. ἡγαστροῦδω κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα κύρια καὶ προσηγορικά, οἷον Ἀράπα>Ἀράπω, ἀρκούδα>ἀρκούδω, Ἀφέντρα>Ἀφέντρω, Ζαφείρα>Ζαφείρω, κλπ.

1) Ἡ ἔγκυος γυνή (θωπευτικῶς ἢ καὶ εἰρωνικῶς) ἐνθ' ἄν.: Ἐχομι τ' ἡγαστροῦδα μας π' δὲν βιάν' τίπουτα μὲ τοῦ χιράξ' τ'ς Εὐβ. ("Ακρ.) Ἐλα καὶ σύ, ἡγαστροῦδω μου, καὶ πότε θὰ δὸ γάνης τὸ γιό! Πελοπ. (Γαργαλ.) Μὲ τὸ προχώρεμα τῆς ἡγαστριάς μεγαλώνει καὶ ἡ λιχουδιὰ τῆς ἡγαστροῦδως Πελοπ. (Ἡλ.) Πβ. ἡγαστράδα. 2) Εἰδος μαύρης ἀράχνης, τῆς ὁποίας χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ διωγκωμένη κοιλία καὶ ὁ ἰδιαιτερός τρόπος κατασκευῆς τῆς φωλεᾶς τῆς (ἀνοίγει κυλινδρικήν ὀπὴν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, τῆς ὁποίας ἐπιχρίει διὰ κολλώδους οὐσίας τὸ ἐσωτερικόν, ὥστε νὰ γίνῃ λεῖον καὶ στεγανόν, κατασκευάζει δὲ καθ' ὅμοιον τρόπον λεπτὸν καὶ στεγανὸν κάλυμμα, τὸ ὁποῖον φράσσει ἀκριβῶς τὴν εἴσοδον καὶ ἀνεγείρεται εὐκόλως) Ἀλόνν. Σκόπ.

